22/01/2021

Εκεί που ο φακός δε φτάνει, η ανθρωπιά σώθηκε!

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

Είναι και αυτές οι αναρτήσεις -γροθιά στο στομάχι. Λόγια στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης που δείχνουν ότι υπάρχουν γωνιές στον πλανήτη που τίποτα δεν είναι δεδομένο, και που μία μόνο καραμέλα μπορεί να κάνει τη διαφορά.

Μια τέτοια ανάρτηση αλιεύσαμε σήμερα από τον Επίσκοπο Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης κ. Πρόδρομο:

Η ταινία βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα.

Από παιδί λάτρευα τον κινηματογράφο. Αυτό το δίωρο εικόνων και ήχων, στιγμών, ειδικών εφέ, βαθυστόχαστων σκέψεων που ιδρώνουν να αποτυπώσουν το άυλο της φύσης του δια εικόνων.

Σενάρια, βιβλία που τόλμησαν να ανέβουν με σκοπό την τέχνη για την τέχνη, την τέχνη για το κέρδος ή και τα δύο τέλος πάντων. Μπορώ να πω ότι έχω δεί έναν

τεράστιο αριθμό ταινιών, τόσων που αν τις ώρες μπροστά σε οθόνες τις έκανα προσευχή θα ήμουν ήδη εν κόλποις Αβραάμ.

Δεν είναι λίγες οι φορές, κατά τη διάρκεια αμήχανων συνήθως συζητήσεων, όπου για κυλήσει η συζήτηση, ρωτάμε αλλήλους: "ποια η αγαπημένη σου ταινία/ σκηνή;". Στο μυαλό μου το πρώτο πράγμα που έρχεται είναι ο Πιανίστας (The Pianist, 2002), και η τρομερή σκηνή κατά την οποία μια οικογένεια δεν έχει τίποτα άλλο για φαγητό, πριν μπει στο φρικτό βαγόνι για το Άουσβιτς, παρά μια καραμέλα βουτύρου τυλιγμένη σε χρυσόχαρτο• την οποία καραμέλα ο πατέρας κόβει σε κομμάτια για να φάνε όλοι από ελάχιστο. Αυτή την καραμέλα, που προορίζεται για την τέρψη ενός ουρανίσκου περί τα πέντε με δέκα λεπτά, αυτή έγινε γεύμα για μια οικογένεια. Συγκλονιστικό, έλεγα στον εαυτό μου, συγκλονιστική μυθοπλασία. Κι όμως! Ουδέποτε φαντάστηκα ότι θα το έβλεπα ξανά και ξανά. Όχι μπρος σε ξύλινα βαγόνια αλλά σε αχυρένιες καλύβες, όχι με Εβραίους, Ρομά, κομμουνιστές ή ομοφυλόφιλους πάρα με ντόπιους, παιδιά και γέρους που ίσα μπορούν να επιβιώσουν στο σήμερα. Εκεί που μοιράζεις μια καραμέλα, ορκίζεσαι ότι θα έρθεις κι αύριο ή ότι έχεις κι άλλη αν θέλουν για τους δικούς τους, και ο φόβος της πείνας οδηγεί με μηχανικές σχεδόν κινήσεις την καραμέλα στο στόμα, ανάμεσα στα πίσω δόντια να δαγκώνεται με δύναμη, να σπάει, τα κομμάτια να φτύνονται στην παλάμη για να μοιραστούν σ' όσους δεν μπόρεσαν να έρθουν.

Εκεί που ο φακός δε φτάνει, η ανθρωπιά σώθηκε, η ανάγκη πλεόνασε, το δάκρυ βαρέθηκε κάθε μέρα να τρέχει, η ζωή εδυσε μα ο Κύριος εβασίλευσεν για το χατίρι μας.